

Hồi thứ sáu

Thái Tôn bị khốn Mộc Dương thành Xa Luân đại chiến Tần Thúc Bảo

Nói qua Bắc Phiên, ngày nọ Xích Bích Bửu Khương Vương lâm triều, thừa tướng Đồ Phong, nguyên soái Tô Xa Luân và bá quan hầu hạ hai bên, Bửu Khương Vương mới nói rằng:

Nay bốn ải ngoài đều thất thủ, binh Đường độ rằng gần tới ải Huỳnh Long, tướng mạnh binh đông, trăm e cho công chúa khó lòng mà kiên thủ Huỳnh Long Lãnh choặng. Nếu Huỳnh Long Lãnh mất rồi thì Mộc Dương đây cũng chẳng còn. Vậy nguyên soái hãy sớm đem binh ra mà giúp cùng công chúa.

Tô Xa Luân nói:

– Xin bệ hạ chớ lo, hễ tôi cử binh ra thì binh Đường sẽ lui về hết.

Nói dứt lời bỗng thấy quân vào báo rằng:

– Có công chúa đem binh về, còn đứng đầu ngõ.

Bửu Khương Vương nghe qua kinh hãi nói:

– Vì sao mà công chúa về đây?, Thế ải Huỳnh Long lại bị binh Đường đoạt nữa rồi sao chớ?

Đồ Phong bước ra tâu rằng:

– Chẳng biết công chúa về đây do duyên cớ chi, xin cho vào hỏi qua mới tường chân giả.

Bửu Khương Vương y lời, cho triệu công chúa vào. Đồ Lư công chúa vào trước điện bái yết tung hô chúc câu vạn tuế. Bửu Khương Vương mới phán hỏi rằng:

– Nay binh Đường đã đến, con có đánh đuổi nó đi không mà trở về đây?

Đồ Lư tâu:

– Con chưa có hội chiến cùng Đường tướng.

Bửu Khương Vương ngạc nhiên hỏi:

– Con chưa hội chiến cùng tướng Đường sao lại bỏ về đây, phỏng như quân Đường thừa cơ đoạt phúc Huỳnh Long Lãnh thì kinh đô này phải mất, biết liệu làm sao?

Đồ Lư tần:

– Bởi phụ vương chưa rõ! Vả binh Đường đã rất đông lại đương cơn thế mạnh, nếu con ở giữ ải thì cũng khó chu toàn, nên con về đây dụng mưu mà bắt chúng nó.

Bửu Khương Vương hỏi:

– Chẳng hay con có diệu kế chi? Bày ra bắt đảng vua Đường chẳng?

Đồ Lư tần:

– Con có một kế không thành, để con giải ra mong nhờ phụ vương quyết đoán. Nguyên cách kinh đô ta đây độ bốn mươi dặm, nơi có hòn núi tên là Hạ Lam, đất ấy chu vi rộng rãi đồn binh rất tiện, xin phụ vương dời hết binh dân ra đó, rồi mới toát hết bốn cửa thành dùng cấm giáo cấm cò, binh Đường trước vào ải Huỳnh Long đã dạn, sau tới đây chắc ăn quen xâm nhập hết vô, chừng ấy ta đem binh kéo lại phủ vây, hễ lâu ngày tuyệt lương thì phải chết, cần chi đánh đập cho mất công, song chẳng hay ý phụ vương thì liệu thế nào?

Tô Xa Luân nghe qua nói:

– Kế ấy rất hay, nhưng bên Đường thiếu chi kẻ mưu cao, nếu chúng nó biết kế không thành thì như hà thể liệu?

Đồ Lư nói:

– Điều ấy có khó chi, nếu chúng nó không vào thì đóng quân nơi phía Bắc, chừng ấy nguyên soái sẽ làm như vậy... như vậy... thì lo chi chẳng thành công.

Tô Xa Luân khen rằng:

– Hảo kì diệu! Công chúa quả là nữ Không Minh.

Bửu Khương Vương cũng mừng rỡ phán rằng:

– Kế ấy tuy hay nhưng phải tính gấp thời mới đặng.

Nói xong bèn truyền chỉ dạy quân, dân kíp dời đô ra núi Hạ Lam.

Lúc ấy quân dân khắp thành đang lệnh chẳng dám trễ nãi, bù đắp bù hờ, khuôn sơ đồ tế nhuyễn, rồi bỏ nhà cửa con dắt vợ ra đi. Bửu Khương Vương cũng dẫn bá quan đi theo một lượt cùng bá tánh. Còn Tô Xa Luân thì lo sắp đặt mai phục, đợi binh Đường mắc kế sẽ ra tay.

Nói qua khi binh Đường lấy đảng Huỳnh Long Lãn rồi, ở đó nghỉ một đêm đoạn kéo tới Mộc Dương thành, đi trọn ba bữa mới gần tới nơi, bỗng thấy quân thám mã chạy về báo rằng:

– Thành Mộc Dương bỏ trống như Huỳnh Long nữa vậy!

Tần Thúc Bảo nghe báo như vậy, bèn hỏi Từ Mậu Công rằng:

– Ba thằng Phiến này nó làm nhiều điều lạ quá, xin quân sư hãy coi thử có kế chi chẳng?

Từ Mậu Công nói:

– Ấy là không thành kế đó, chúng nó muốn gạt ta vào thành, đặt đem binh vây phủ mà tuyệt đường lương hướng của ta.

Trình Giảo Kim cười nói:

– Quân sư khéo nhiều chuyện thì thôi, kể mưu cái nổi gì thứ ba cái thằng Phiên này á. Chẳng qua nó sợ mình mà trốn chui trốn nhủi, bữa hôm ở Huỳnh Long Lãnh nếu tôi không đốc vô, thì chắc là bữa nay vẫn ở đó giữ hầu cho nó, vậy bây giờ hãy đổi phức hiệu cờ, đặt lo ban sư về cho sớm.

Từ Mậu Công nạt rằng:

– Người chớ nói nhiều lời, ta há đây chẳng biết hay sao? Ta cấm chẳng cho vào thành, hãy đóng trại ở ngoài mà nghỉ.

Tướng lĩnh vâng lệnh hạ trại an dinh, qua tới canh ba xảy thấy quân vào phi báo:

– Phía Nam có hai đạo binh áp đến, dùng tên lửa bắn đốt trại ta.

Thái Tôn nghe báo hoảng kinh, lật đặt dắt Từ Mậu Công và chúng tướng ra khỏi dinh xem. Ngó thấy mấy trại đều phát hỏa, binh gia xao xuyến nhón nháo hấn lên. Từ Mậu Công nói:

– Mình mắc kế nó rồi, hãy mau hộ giá tháo ra.

Chúng tướng nghe nói vâng lệnh, kẻ dọn đường người bảo giá nhưng thoát ra chẳng khỏi, bởi ba bề quân Tô La Xuân vây phủ rất dày, đèn đuốt sáng trời, tên bay rợp đất. Đường Thái Tôn thấy thế than dài:

– Quân sư ôi! Biết tính làm sao bây giờ?

Lúc bấy giờ Từ Mậu Công rồi ruột, túng thế phải truyền vào đồn trong thành mà tránh lúc mưa tên gió đạn. Quân sĩ nghe lệnh truyền rùn rùn kéo rốc vào, còn chư tướng thì lo bảo giá theo sau.

Khi vào thành xong, Từ Mậu Công dạy bé cửa rút điều kiệu lên hết. Đêm ấy trong thành lộn xộn gần sáng mới yên. Thất trận này quân Đường tử thương rất nhiều, kể thôi không xiết.

Còn Tô Xa Luân thấy mình cả thắng, thì cười ngất khen rằng:

– Mưu công chúa rất cao! Nay chúa tôi nhà Đường đã trúng kế, như chim bị nã như cá vào lò, chẳng nay mai gì cũng bị ta bắt hết.

Nói rồi truyền quân vây phủ bốn mặt thành. Rạng ngày Bửu Khương Vương, Đồ Phong và công chúa Đồ Lư dẫn về hai mươi muôn binh vây phủ thôi mịt mùng không kể xiết.

Trong Mộc Dương thành sáng hôm vua Thái Tôn ngự ra điện, hai bên bá quan văn võ châu trực, xảy thấy quân sĩ vào báo rằng:

– Quân Phiên kéo đến vây phủ hết thành trì.

Từ Mậu Công than rằng:

– Cũng biết là mưu như vậy, phần vì đêm hôm tăm tối nên túng thế phải vào đồn chôn đây, ngờ đâu chúng nó phủ vây tuyệt nẻo vận lương, ắt quân sĩ cả thành phải khốn.

Uất Trì Cung nói:

– Sao quân sư chẳng lên mặt thành mà xem thử thể binh của giặc?

Từ Mậu Công nói:

– Phải! Các tướng hãy theo ta.

Thái Tôn nói:

– Vậy trăm cũng nên theo các khanh lên đó, xem thử binh thế của giặc nó thế nào.

Khi chúa tôi dắt nhau lên mặt thành, ngó xuống thấy binh Phiên đông nghịt, thì lắc đầu chất lưỡi than rằng:

– Trận này chắc chết!

Tần Thúc Bảo nói:

– Chúng ta hãy xem kỹ trùng vây của nó xem sao, sự đông đảo chẳng nói làm chi, chỉ sợ cách lớp lang sắp đặt của nó, chắc phá ra không khỏi, còn ngồi trong thành thì e nổi tuyệt lương.

Đường Thái Tôn nghe nói sự mặt âu sầu. Các tướng cũng vô phương. Đứng nhìn xem qua lại một hồi, rồi kéo nhau trở xuống lầu, ngồi nhìn nhau rầu rĩ.

Cách ba ngày sau, lúc chừa tôi đang cùng nhau luận kế, bỗng thấy quân sĩ vào báo nói có tướng Phiên khiêu chiến. Vua Thái Tôn nghe qua biến sắc than rằng:

– Tần vương huynh a! Nay Phiên tướng phá thành, biết tính làm sao choặng?

Tần Thúc Bảo kiểm lời khuyên giải cho vua an lòng, rồi qua phía tây lên mặt thành xem, thấy tướng Phiên hình thù quái dị, mặt đen láng như sơn, cặp mắt tròn như lục lạc, đôi long mày như chổi, hàm râu cọp xà nù, mặt bào đỏ nịt giáp vàng, cỡi ngựa ô cầm búa lớn, sau lưng dắt bốn cây cờ nhỏ, đề to mấy chữ: “Hồng Bào Đại Lực Sĩ Nguyên Soái Tô”. Đây là Tô Xa Luân.

Tô Xa Luân ở dưới lấy roi chỉ lên thành kêu lớn rằng:

– Bớ lũ trên thành, hãy nghe cho rõ, bởi nhà Đường ỷ mạnh cậy thế hiếp lân bang, ta chẳng đến Trung Nguyên bộn mi lại qua đây sanh sự. Nay ta đã lừa chúa tôi nhà mi vào chung một lưới, vậy chớ có trông thoát khỏi. Nếu muốn toàn sanh hãy mau đem Lý Thế Dân dâng nạp quy hàng, bằng không ta sẽ phá thành lập tức.

Tần Thúc Bảo nhìn kỹ Tô Xa Luân, rồi day qua nói với chư tướng rằng:

– Các ông hãy xem thẳng tướng đó, thiết hình dung quá quỷ sứ, thiên lôi.

Trình Giảo Kim nói:

– Nó là đệ tử của tôi đó, cho nên tay cũng xách búa đồng.

Chư tướng nghe qua cười rằng:

– Cái búa nó lớn bằng hai cái búa của ông, gã này thật quả tướng hùng, chớ có khinh khi mà mắc.

Tần Thúc Bảo nói:

– Nay nó khiêu chiến, vậy để tôi ra binh. Vì hôm xuất sư đến nay tôi chưa đánh trận nào, bây giờ quyết đua tài cho rõ cao thấp.

Các tướng nói:

– Nay nguyên soái ra quân, xin cho anh em chúng tôi theo giúp sức.

Tần Thúc Bảo nói:

– Theo làm chi cho bận bịu e khó nổi xông pha, như các tướng có lòng thì hãy ở nơi cửa thành là lược trận.

Tần Thúc Bảo nói xong liền nai nịt lên yên, truyền quân nổ súng hạ điều kiệu, giục ngựa hươi thương ra trận.

Bên kia Tô Xa Luân trông thấy, bèn nghênh búa hỏi rằng:

– Ngươi tên họ là chi? Hãy mau xưng ra mà chịu chết.

Tần Thúc Bảo nói:

– Ta là Tảo Bắc Đại Nguyên Soái Tần Thúc Bảo đây.

Tô Xa Luân nghe qua cười ngất nói:

– Nói vậy ngươi là Tần Thúc Bảo đó sao? Bấy lâu ta cứ ngỡ danh tướng của Đại Đường là mặt thần mình cọp chi, chớ như vậy cũng tầm thường, thôi để ta thưởng cho một búa.

Nói rồi chém tới, Tần Thúc Bảo cử giáo đỡ ra rồi nạt lại rằng:

– Khoan đã, cây giáo của bốn soái đây nó không hề giết tướng vô danh, ngươi hãy thông tên họ rồi mới đánh.

Tô Xa Luân nói:

– Ta là đại nguyên soái Tô Xa Luân đây.

Tần Thúc Bảo nghe rồi hươi thương đâm nhâu. Tô Xa Luân cử búa đỡ ra, rồi đó hai ngựa giao kẻ đánh vùi rất dữ, thương đâm búa đỡ, búa đánh thương đùa, một đảng là nguyên soái Đại Đường, một đảng là nguyên soái Bắc Phiên, đều trở tài lẩy tiếng.

Tần Thúc Bảo tuy là hổ tướng của Đường trào, nhưng vì sức già, ráng đánh đến bốn chục hiệp thì ngăn đỡ cây búa của Tô Xa Luân không nổi, bèn quay ngựa chạy tuốt vào thành. Tô Xa Luân cười ngất nói:

– Tài lực như vậy cũng xưng là danh tướng soái gia!

Nói rồi giục ngựa chạy đến bên thành khiêu chiến nữa, quân Đường mở cửa rước nguyên soái vào thành rồi liền bế quan kiên thủ chẳng dám lộ mặt ra hó hé. Còn Tần Thúc Bảo vào thành ngồi buồn bực làm thinh.

Chư tướng bàn luận với nhau rằng:

– Tô Xa Luân mười phần mạnh mẽ, nguyên soái trị nó không nổi biết tính làm sao bây giờ?

Uất Trì Bửu Lâm nói:

– Để tôi ra đánh liều với nó một phen, họa may có thắng đặng chăng?

Uất Trì Cung trợn mắt nạt rằng:

– Rất đổi là nguyên soái còn thắng nó không nổi thay, mi tài cán gì mà muốn ra nạp mạng.

Các tướng nói:

– Nó cứ khiêu chiến hoài, không lẽ chúng ta làm thinh mãi sao?

Tần Thúc Bảo nói:

– Thế yếu thì phải nhịn, nếu gan e thất thủ.

Nói rồi truyền quân treo miễn chiến bài, Tô Xa Luân thấy treo miễn chiến bài, thì hạ nhục một hồi, rồi thu binh về trại.